

පෙළේ ද මේ ගැන මගේ අදහස කියා ඇත.

මිනිසාට පලවත් වන මිනිස් වග සහගත මනශ්‍ර නව අදහස් කවර ම කවර බසකින් ගැදී පැදී වමිටු යන බවට අයුරුන් හෝ ලියා එලි දැක්වීම මුල මිනිස් වගට ම කරන සංග්‍රහයකි

මේ තුන් විදිය හැර ගැදී පැදියෙන් උච්ච තම නවමු අදහස් සංග්‍රහ කරන්නේ පනතිනාමයෙකි

ජයවර්දන මහතා තම ලියවිල්ලේ මුල් කැඩී දෙකෙන් දක්වන අදහසට මට කියන්නට ඇත්තේ මවපනයයි.

"රජතුමා සහ සිනාමිබරපටය" කතාවේ රජතුමා හෙළවෙත් ඇතා පිට යන විට නැනවිතුන්ට පෙනුනේ රජතුමා අනති ඇදුමකින් සැරසී සිටින ලෙසයි. එක්තරා පොතීන්තකට පමණක් රජතුමා හෙළවැල්ලෙන් සිටින බව පෙනිනි. වික්ටර් රන්ගාසක ගාසකයා දික්විටියා තම අඛියාවහය පිලිගන්වන්නට චුලභි බුන්මදුන් රජතුමා වෙත යැවීය. සියල්ලෝම නිනඛව එය අයා බලා ගෙන උන්න. වික්ටර්ගේ විදේශ රජතුමා වෙත යැවිය යුතු දික්විටියා යවා ඇත්තේ විදේශ රජතුමාගේ පස මතුරා වු බඩදුන් රජතුමා වෙත බව දුටු පොතීන්තා මම වෙමි.

හැම මනුෂ්‍යයකුටම හතර විදියක සිදුවීම ඇත. එක් සිදුවීමක් කිසිදු නිර්මිතයක් හැකි

අන්තර්ට (අන්‍යයන්ට) කිව හැකි ය. එය හැම දෙනාම ඔහුගෙන් දැන ගනිති. තවත් සිදුවීමක් කීපදෙනෙකුට පමණක් කිව හැකිය. ඔහු එය ඔහුගෙන් ඔහුගෙන් දැන ගනිති. තවත් සිදුවීමක් (අඩුවට හෝ සැමියාට විය හැක) එකකුට පමණක් කිව හැකිය. ඈද එය ඔහුගෙන් දැන ගනී. අනෙක් සිදුවීම් කිසිවකුට කිව නොහැකි ය. කිසිවෙක් එය නොදනිති. සමහර විට එය වෙනස් කොට බොරුවක් ගොනා කිව හැකිය. එය සිහි දැවටු ගින්නට ගින්න බේත් පෙන්වති. එහි තුල ඇති ගින්න අන්තර්ට නොදැනේ. අපට සිදු වු දේ, අප ඇසු දුටු දේ, අප කල කී දේ, අප දුටු සිනය බිහිමෙන් හෝ ලිවීමෙන් අපි එලිදරව් කරමු. අයන්නා තම දැනුමට අනුව එය තේරුම් ගනී.

පී. බී. සේනානායක විසින් තම - නිශ්චලවිද්‍යාවෙන් පැවසූ කතාව මට පෙනුනේ 73 වියේ සිටින මගේ අද්දැකීම් අනුවය. ඔව්න් අද පීචතුන් අතර සිටිත් නම් " ඒක ඔහේලා; ට ඕන විදියකට තේරු ගන්න. මං තනිකඩයා; හින්දු ඒකට මොකක් කියන්නේ" යනුවෙන් කියනු ඇතැයි මට සිතේ. තනිපංගලමේ පාලු ගං ඉවුරකට යන්නට තරම්, දුග එකිනෙක ඇතිල්ලෙන තරමට ලං වී ඉඳගන්නට තරම් ඔව්න් හිතවත්ව විස්වැසිව (විශ්වාසවන්තව) සිටි බව පෙනේ. එසේ නොවන්නට ඔව්න් යන්නේ නානායමකටය.

මසකු හඬ නගා දුරඟලයෙන් යන වැකිත්තේ අදහස මා තේරුම් ගන්නේ - වරක් පාවිච්චි කල මනාලියකගේ මඟුල් ඇඳුම විකිනීමට හිමි" යන වැකියෙන් දෙන අදහස තේරුම් ගත යුතු විදියට ය. කෙනකුගේ සිහිවිල්ලක් ලියවිල්ලක් එකක් විය යුතුය. එය වෙනස් වු විට පැටලිලි ඇති වේ.

පද පමණක් නොව පදයක අකුරු මාරු වීම නිසා ද පැටලිලි ඇති වේ. කළුවර කරුවල වීම කෙලවර කෙරුවල වීම සමමත වු වන පෙරලි උච්ච කරුවල කවරල හෝ කලවර වු විට පැටලැවිල්ලක් ඇති වේ. අපේ ආත්මමාට - අරවින්ද" කියවෙන්නේ - අවරින්ද" කියයි. එක්තරා සුදු කතක් අසල් වැසි -ලක්නාත්" අමතන්නේ -නක්ලාත්" කියයි. ඒ මාරුවීම පැටලැවිල්ලකට හේතු නොවේ. බාසාවත් කාර්යක් මෙන් දැක්විය (හැසිරවිය) යුතුය. පොඩි වැරදීමකින් මහ අවිලක් ඇති විය හැකිය.

"දුවිත් නොයං කොලේට මුවා වෙලා සීමොන්ට ගිහි බින්ද" ගැමියකු වු පාක්කි කාර්යා අදහස් කලේ ගොයම් කොලකැටියට මුවා වී දුවිත් වෙකී තැබු බවයි. හවුකාර්යා විසින් වින්තිකාර්යා හිඳහස් කරනු ලැබුවේ මිනිසකුට ගොයම් කොලයකට මුවා වීම විස්වාස් කල නොහැකි නිසාය.

අවසන් වශයෙන් ජයවර්දන මහතා සමග එකතු වී විනිලුවක් කොට සිනා සීමට මම කැමැත්තෙමි.

ඒ මගේ මිතුරෙකි; ලන්සියෙකි; නම බුල්ජන්-ස් ය. ඔහු මට ද වැඩියෙන් සිංහල දැකී. නොලකට රන් වු විට ඔහුගේ කට පන ගසයි.

"බොලා දන්න මගේ ගිගම නම ! කියපල්ල දන්නවා:හං."

"නෑ, අපි දන්න උමේ හර්නම"

"දෙපාරක් කියන්න නොදුටු මතක තියා ගනිල්ලෙ හෝවි හෝවි . හර මතක් උනා. මං තමස් - පොරකතු මුදියාන්සේලාගේ පන්සිලකා"

උද වු නව වසරේ

හැම නිවහනක් වෙත ඉරු සඳ දෙ - දෙවියන්ගේ ඇල්මත් බැල්මත් ලැබෙත් නම් සිව් වරම් දෙවියන්ගේ රැකවරන ලැබෙත් නම් සුරබි දෙන පෙරටු කර ගෙන සිටිනා පැමිණෙත් නම් අවේද ඇදවේ ගිලි හර වැරු දේ කිමැස් සත් අසන් දේ කිමැස් තේරුම් ගත නොති මුලාවට පත් මිනිසා වුදු එලිය දැකිත් නම් අනා ! ඒ කොතරම් වාසනාවක් ද ?

වී. ක. ධර්මබන්ඩු

සුභාෂිතයෙන්

නැනැති දහන් හට මඳ ආශ්‍රයක් පවති ගල කෙටු අකුරක් මෙන් විමනි දහන් හට කල කිසි ආශ එ නැති වේය දිය පිට ඇදී ඉරක්

කල ද නිබද නොමඳ මෙලද

පද පිලිවෙල ගැදී පැදියෙන්

නැනැති දහන් හට මඳ ආශ්‍රයක් කල ද ගල කෙටු අකුරක් මෙන් නිබද පවති විමනි දහන් හට කල නොමඳ කිසි ආශ දිය පිට ඇදී ඉරක් මෙලද එ නැති වේ ය

තේරුම:

නැනැවත් මිනිසුන්ට, සුලු උදව්වක් කලත් ගල් කොටා පු අකුරක් වගේ හැමදම (එය ඔව්න්ගේ හිතේ) පවති. මෝහ මිනිසුන්ට කරන ලද හැම ආශ්‍රයක්ම කොපමණ ආශ කලත් දිය මතු පිට ඇඳුපු (අදිනා) ඉරක් වගේ (ඔව්හගේ හිතින් එවෙලේම) ඇතුරුදත් වේ.

මෙම කවියේ එක් එක් පදයේ තුන්වන අකුර 'හි' යන්න එලි වැරදීමට හිමි උච්චතාව නිසා "නැනැති දහන් - විමනි දහන්" යන වචන ඇඳ ගත් බව පෙනේ.

කිසිවකු උදව්වක් කල විට එය මතක නබා ගැනීම හෝ අමතක කර දැමීම නැනැවත්කමට හෝ නොනැවත්කමට සම්බන්ධ නැත. ඒ සඳහා යෙදිය යුත්තේ "සුදුසු සහ දුදුසු" යන වචන දෙක හෝ "ගුනවත් සහ ගුනමකු" යන

වචන දෙකයි. මකන්නේ "මකු" වන නිසා අනුව රකින්නේ "රකු" වේ. එහෙත් -"ගුනරකු" යනුවෙන් වචනක් වියහැරේ නැත.

එහෙත් ඒ වචනය බාවිතයට ගත හැකි "හොඳ වචනයක්" අපේ බසයේ (බාසාවේ) නොද හොඳ උච්චන (උණාග) යන අඩු යතුරු ඇතත් ඒවායින් වැඩි ගන්නට දුන්නේ - ඒවා බාවිතා කරන්නට දුන්නේ වික දෙනකි. දන්නා සමහරු ඒවායින් විජිප් පෙන්නන්නට යෑම නිසා අපි එයින් විමගියට පත් වෙමු. ඒවා බාවිතා කිරීමට පසු බාලු, බසය හෙමින් හෙමින් ඉදිරියට ඇදේ.

කරන්නේ කර උ - කරු, (මැරකි) ගරන්නේ ගර උ - ගරු, (තරනය කරන්නේ) තරන්නේ තර උ - තරු, (නිල) දරන්නේ දර උ - දරු, (මරු රිය) පදින්නේ පද උ - පදු, බලන්නේ බල උ - බලු, මරන්නේ මර උ - මරු, (පාලනය කරන්නේ) පලන්නේ පල උ - පලු (නොපලු/උයන්පලු (වැඩ) වරන්නේ වරු උ - වරු, වසන්නේ වස උ - වසු

වැනි වචන අප වචනට නොගන්නේ බිය නොහොත් කිහිස නිසාය නොහොත් "වස් වැටෙයි" යන බිය නිසාය.

"හට උ - හටු" වේ. "ට" යන්නට "ල" යන්න ආදේශ වී -හලු" හැරේ. හලු ඉ - නලි - නලි - නලි වේ. එය හලවා - නලිය යනුවෙන් ගත් වචනේ පවති.

"හටු" යන්න හටුවා - හැටුවවා වී කට වචනේ පවති. ඉතිරි ලිංග පදය "නැට්ටික්කාර" ය. නැට්ටික්කාර යන්නේ වියේ ඇති ගැනි - පිරිමින් සමග ඇසාලේ යන ගැනි යන සැහැපි ඇරතක් ද ඇත.

"සුරගන රග රග ගලවෝ හුටු දන මන ගෙන් මනඥාන සර තැන තැන රග දෙති ගලවෝ

යන කවියේ ඇති (ගලවෝ) හලවන් (බඳුරු බැඳ ගෙන) ගැනු වෙස් ගෙන රැකි බවය කියන්නේ.

ගල් කෙටු අකුරු බොහෝ කාලයක් පවතිනත් ඒවා නොමැ-කෙතරැස් සිහිම හර නැත. දිය මතු පිට හෝ දිය යට ඉර ඇදිය නොහැක. ඇතිල්ලෙන් අහසේ රචිමක් ඇදිය නොහැක. කල හැක්කේ ඇතිල්ල රචිමට කැරකීමය. දියේ උච්ච කල හැක්කේ ඇතිල්ල කැරකීමය. ඇදෙන්නේ නැති යමක් හෝ ඇදෙන්නේ නැති යමක් මැකෙන්නේ කෙසේද? අතීතයේ පටන් මේ කියමන බාවිතා වෙතත් එහි තේරුමක් නැත. මට හිතෙන්නේ -වැල්ලේ ඇදී ඉරක් " යන්න එතැනට ගැලපෙන බවයි. හතර වැනි පදයේ -එ නැති වේය" යන්න වැකියක් කල විට -කල කිසි ආශ එ නැති වේ ය" යනු නිවැරදි බව වහර නොවේ. මෙහි ඇති -එ" යන්නත්, -ය" යන්නත් කමකට හැකි අකුරු දෙකකි.

වී. ක. ධර්මබන්ඩු

කළු ඉරුවකම
(හැරු 10.00 සිට 12.00 (කුඩා))
බරගී හඬ - ලක් හඬ

Voice of Lanka
97.7FM 3SER

ලක් මිහිර
සැමදා ගැනින් විදුලිය
සෑම බුහස්සරිසැම සවස 6 සිට 8 දක්වා
FM 88.6

FM 94.1
ලක් මිහිර South
අඟහරුවාලා රාත්‍රී
10 - 12 දක්වා
අයන්න - විදින්න